

Čas in misli, obsijane s soncem

Z najnovejšim ciklom slik *Obsijani s soncem* se v Galeriji Ivana Groharja predstavlja slikarka Barbara Demšar. Na ogled so slike, ki prinašajo svetlobo.

Igor Kavčič

Slikarski svet Škofjeločanke Barbare Demšar je svetel, poln sonca in svetlobe, v njem kipi od življenja, slikarka nas vedno znova poboža s toplimi barvami in množico drobnih podob, lahko bi rekli »bitij«, od cvetja in malih pikic do krogov in skrivnostnih simbolov, ki nas pozdravljajo ter v nas vzbujajo dobro počutje in same pozitivne misli. Slednje v teh dneh kaj hitro prevzamejo tudi obiskovalca Galerije Ivana Groharja.

»Dobrih dvajset let je minilo, odkar sem leta 2000 zadnjič samostojno razstavljala v 'Grohar'ci'. Saj bi svoja najnovejša dela predstavila tudi že prej, a je v zadnjih letih vedno prišlo kaj vmes, nazadnje epidemija,« pove Barbara Demšar, vesela, da je bila k razstavljanju povabljenka to pomlad. To je njen najljubši letni čas – v vseh pogledih. Zdi se, da razsta-

S soncem na pot / Foto: Igor Kavčič

vljene slike v priljubljene škofjeloški galeriji soglašajo.

Demšarjeva je tokrat na ogled postavila cikel slik z naslovom *Obsijani s soncem*, ki je nastajal med letoma 2018 in 2020. Gre za dela srednjega formata, naslikana v tehniki

akrila na platno, ki so po tematiki in načinu obdelave motivov razdeljena v dva vsebinsko povezujoča se sklopa. »V prvem galerijskem prostoru nas slikarka sooča z 'rumenim' ciklom, poimenovanim po naslovu razstave, v drugem prostoru pa v sklopu z naslovom *Krasni novi pravni svet* svojo paletu spremeni in umiri: ozadja z izrazito cvetno motiviko na primer obarva s 'toplo' sivino, pri nekaterih delih pa se povrne k toplim barvam s svetlobo ožarjene zemlje – k oranžni, okraški in rdeči,« je zapisal kustos razstave Boštjan Soklič iz Loškega muzeja.

Narava je eden najpomembnejših virov, iz katerih Barbara črpa navdih za svoje likovne zapise. »Posebno v času epidemije sem se zelo približala naravi, večkrat na dan sem čas preživljala na sprehodih po okolici. Lahko rečem, da sem dihala z naravo, morda je ta vplivala tudi na moje slikanje.«

Kako krasen je ta svet. / Foto: Igor Kavčič

Nadaljevanje na 20. strani

Nadaljevanje z 18. strani

»Na platnih ostajajo liki, moje značilne linije in določeni simboli, sem pa bolj konkretizirala različne bilke, cvetje in to, kar nam ponuja narava,« vplive na svoj aktualni likovni cikel opisuje slikarka, ki se v zadnjem letu, kot pravi, ni počutila prav nič utesnjeno. Da je slikarstvo tako ali tako samotno delo v ateljeju, tokrat pa je imela veliko časa, ki ga je izkoristila za slikanje. »Tokrat so me spodbujali svetli toni, poklicala me je rumena, ob slikanju se mi je zdelo, da kar zažari na platnu.«

Kot poudari Soklič, je slikarska govorica Demšarjeve topla, prepoznavna, vabljiva in znakovno bogata. Umetnica nas nagovarja z abstrahirano tipiko loške krajine, nadgrajeno z jasno izrisanimi magičnimi simboli in nenavadnimi pismenkami, ki s skladno organizacijo v igrive, ponekod povsem imaginirane oblike gledalcu ponujajo snov za doživljanje najbolj subtilnih občutij. Sama pravi, da so pismenke – te delujejo kot pisava iz starega Egipta – povsem ključnih oblik in so njeni lastni zapisi. »Simboli, ki jih uporabljam na slikah, so na neki način moje figure.« Vstopimo v drugo sobo, ki je likovno še intimnejša, bolj meditativna, umirjena. Pozdravljajo nas zeleni pomladni travniki.

Umetnica slika z akrilnimi barvami in v tehniki kolaža uporablja ročno izdelan papir. »Včasih sem ga izdelovala sama iz recikliranega starega papirja, česar sem se naučila na nekem simpoziju v Srbiji. Danes ga kupujem v sosednji Avstriji,« pove umetnica in doda, da poleg pastelnih barv, barvne krede in oglja v zadnjem času pri slikanju uporablja tudi stare pleskarske valjčke. Z njimi v svoje likovne krajine vnaša različne vzorce, ki mestoma na slikah delujejo kot ornamenti. Rada ima srednji format, saj ji ta omogoča svobodnejšo potezo, slika bolj diha, kot kadar slika na mali format.

»S soncem še nisem zaključila, še vedno sveti in vsak dan bolj,« na neki način tudi o svojih prihodnjih slikah dodaja Barbara Demšar.

Puštuci u Lok

V Sokolskem domu je do 13. junija na ogled tradicionalna razstava puštalskih ustvarjalcev.

Igor Kavčič

Umetniki iz Puštala, bodisi po rodu ali pa so v ta del Škofje Loke priseljeni, so se v Sokolskem domu prvič predstavili jeseni leta 2010. Takrat in naslednja leta vselej v sodelovanju z Glasbeno šolo (ki prav tako domuje v Puštalu), katere učitelji in učenci so poskrbeli za glasbeni del večera. Puštalski umetniki se v omejenih razmerah, pa vendarle, predstavljajo tudi letos. Razstava del enajstih avtorjev je bila odprta sredi prejšnjega tedna in bo na ogled do 13. junija.

Tokrat se s svojimi deli ob občudniku razstave Avgustu Babniku predstavljajo še Urban Babnik, Tone Kožuh, Janez Rant, Tone Gaber, Simon Mlakar, Mojca Pintar, Irena Šuštar, Nika Hvast, Tina Bernik in Tadeja Klobučar. Neformalna skupina puštalskih likovnih umetni-

kov združuje različne ustvarjalce, ki jih zanimajo tako klasični kot novejši mediji. »Avtorji se tudi tokrat predstavljajo z različnimi pogledi in motivi, ki jih upodablajo z izraznimi tehnikami, kot so olje na platno, akril, grafit, tuš, oglje, fotografija in drugo. Aktualna likovna razstava »Puštucev« je dokaz, da se avtorji resno in zavzeto posvečajo ustvarjanju ter da jih pandemija ni odvrnila od plemenite umetniške dejavnosti, ki se ji že desetletja predajajo z dušo in telesom,« je ob razstavi zapisal kustos Loškega muzeja Boštjan Soklič, ki poudarja, da je razstava delo somišljenikov, ki se medsebojno dopolnjujejo, spodbujajo, si izmenjujejo izkušnje o teoriji in praksi, se pogovarjajo ter skozi delo seznanjajo z likovnimi načini, tehnikami, materiali in barvami. Čeprav izrazno samosvoji, vseeno sledijo aktualnim trendom na domačem likovnem prizorišču, to pa povečuje samokritičnost vsakega izmed njih.

Ob postavljanju razstave prejšnji teden smo ujeli slikarko Agato Pavlovec, galeristko Sokolskega doma. / Foto: Igor Kavčič